

Pirmą kartą juodą katę Alva pamatė per tėčio gimtadienį. Buvo ką tik prasidėjusios rudens atostogos, Hovenesete buvo šalta ir saulėta. Per tėčio gimtadienį mama dažniausiai liūdėdavo, bet tą dieną ji buvo gana linksma. Bent jau ryte. Nes išsipildė didžiausia jos svajonė – ji nupirko šeimai valčių namelį prie jūros.

Šiandien ji turėjo gauti raktą.

Mama buvo tokia susijaudinusi, kad pamiršo išjungti kavavirę ir dar sudegino duoną skrudintuvėje.

– Atsiprašau! – sušuko ji, kai įsijungė priešgaisrinė signalizacija.

Alva ranka pamojavo sau prieš veidą, kad išsklaidytų dūmus. Mažasis brolis Ivanas ėmė verkti ir užsidengė nosį. Alva atsistojo ir išėjo į kiemą parnešti laikraščio. Tada ir pamatė juodą katę.

Ji tupėjo kiek atokiau nuo pašto dėžutės ir laižė leteną. Ta atrodė keistokai, nes buvo balta, o kitos letenos – tokios pat juodos kaip ir visa katė. Jos akys buvo geltonos.

Pirma lapkričio savaitė, netrukus į Hovenesetą ateis žiema. Didelis kempingas, kuriame gyveno Alva ir jos šeima, ištuštėjo. Kiek akys siekė, nebuvo nė vieno žmogaus. Vis dėlto čia atsirado katė. Jos kailis žvilgėjo saulėje. Pamačiusi Alvą katė sukniaukė.

– Labas! – tarė mergaitė ir nusišypsojo.

Alvai katės patiko, bet tik ne mamai. Kartą vaikystėje Argentinoje, grįžtančią namo iš mokyklos, ją apdraskė dvi katės. Nuo tada mama jų nemėgo. O dabar ji pamatė tą juodę, kai Alva grįžo su laikraščiu.

– Greičiau! Uždaryk duris, kad katė neįeitų iš paskos.

Alva nenoriai padarė kaip liepiama.

Juk matyti, kad katė gera.

– Gal ji neturi kur gyventi, – pasvarstė dukra.

– Tikrai turi, – nukirto mama.

– Bet aš skaičiau apie žmones, kurie vasarą įsigyja katę, o paskui ją palieka, – pasakė Alva.

Galbūt šiai katei taip ir nutiko.

– Vasara seniai praėjo, – nenusileido mama. – Ir dabar neturiu jėgų ginčytis. Ne tėčio gimimo dieną.

Tėčio gimimo dieną.

Tarsi jis vis dar būtų čia.

Alva sunkiai nurijo gumulą gerklėje.

Tėčio gimtadienis buvo antra liūdniausia diena metuose. Blogesnė – tik jo mirties diena. Tėtis mirė šaltą dieną kovo pradžioje. Nuo to laiko praėjo dveji metai ir aštuoni mėnesiai.

Beveik tūkstantis dienų.

Bet niekas, išskyrus Alvą, jų neskaičiavo. Regis, ji vienintelė vis dar svarstė, kas atsitiko, kai jis mirė.

Pusryčiaavo tyloje. Alva ir jaunesnysis brolis valgė jogurtą ir sumuštinčius. Mama gėrė kavą ir valgė traškniąją duonelę su išrūgų sūriu ir pomidorų griežinėliais, tuo pat metu skaitydama laikraštį. Vagonėlyje tvyrojo pridegusios duonos kvapas. Namelis buvo didesnis už prikabinamą prie automobilio, bet mažesnis už tikrą namą. Maždaug tokio dydžio kaip namukas ant ratų.

Tai mama sugalvojo gyventi tokiaime, o ne įprastame name. Tėčiui jos pasiūlymas patiko, ir taip jie atsidūrė kempinge prie Hoveneseto. Anksčiau jie gyveno name Kungshamne už trijų kilometrų, bet ten tėčiui niekada nepatiko.

Pyptelėjo mamos telefonas. Ji susiraukusi perskaitė žinutę.

– Ar kas nors atsitiko? – paklausė Alva.

Mama papurtė galvą.

– Ne. Čia tik Johanas. Matyt, į vieną iš kempingo namelių įsikels nauji nuomininkai. Jis nežino, kada tiksliai jie pasirodys, bet norėjo įspėti apie jų atvykimą, kad nenustebtume, kai jie atvažiuos.

Johanas – kempingo savininkas. Juodu su mama gerai pažinojo vienas kitą.

– Ar jie turi vaikų? – paklausė Ivanas. – Tie, kurie čia gyvens?

Mama paglostė jam galvą.

– Pamatysime, – atsakė ji.

Alva susimąstė. Šiuo metų laiku kempinge svečių nebūdavo. Kažin, ką jie ketina čia veikti. Ir kiek laiko žada pasilikti.

Tačiau tai neatrodė tiek svarbu, kad vertėtų sukti galvą. Šiandien jie turėjo kitų reikalų.

– Kada gausi valčių namelio raktą? – paklausė ji mamos.

Ta nušvito.

– Dešimtą valandą. Po valandos. Argi ne smagu?

Alva skubiai palinksėjo galva.

– Tik pagalvok, kad kaip tik dabar jums atostogos! – pasakė mama. – Galėsite padėti įsikurti.

Alva neplanavo užsiimti tuo per atostogas, bet jos planai buvo slapti. Jie buvo susiję su tėčiu. Ne jos rūpestis, kad mama darbe pasiėmė atostogų, ketindama persikraustyti į valčių namelį.

Ivanas sušliurpė jogurto likučius.

– Kada eisim į kapines? – paklausė jis.

Mamos žvilgsnis truputį apsiblausė.

– Vėliau, – atsakė ji. – Tada galėsime papasakoti tėčiui apie valtinę.

Alvai iš ilgesio skaudėjo visą kūną.

Jei tik tėtis būtų čia. Jei tik viskas būtų kaip visada. Tėtis mėgo laiveliu plaukioti jūroje su Alva ir Ivanu ir visada, visada klausydavosi, kai jie norėdavo apie ką nors pasikalbėti. Mama daug aktyvesnė už tėtį. Ji taip pat norėjo klausytis, bet dažniausiai tuo pat metu veikdavo dar kažką. Ir nors mylėjo jūrą, ji nemėgo plaukioti laivu.

Taip neteisinga, kad tėtis mirė. Neteisinga ir jam, ir visai šeimai. Jis nepamatys tiek daug dalykų, pavyzdžiui, dabar – kad jie gaus valtinės raktą. Alva pažvelgė į laikrodį, tada į mamos padėtą laikraštį. Mergaitė norėjo kuo greičiau jį perversti, bet nematant mamai.

Ji nurinko pusryčių indus ir pažvelgė pro langą. Dangus vis dar mėlynas, vėjas purtė nuogas medžių šakas. O ant vieno iš lygių akmenų už namo tupėjo katė. Juoda ir tyli. Tarsi lauktų jų.

Alva nuėjo į savo kambarį persirengti. Ji galvojo apie katę. Negalėjo prisiminti, kad būtų mačiusi ją anksčiau. Ji atrodė visiškai vieniša, o dabar vis labiau šalo. Galbūt ja galėtų pasirūpinti kas nors iš draugų? Vėliau paklausė Heidės ir Hario.

Geriausias dalykas, prieš kelerius metus Alvos šeimai persikėlus iš Kungshamno į kempingą, buvo būtent Heidė ir Haris. Dabar jie gyveno daug arčiau. Trijulė draugavo nuo mažens ir mokėsi vienoje klasėje. Be mamos ir Ivano, Heidė ir Haris buvo svarbiausi žmonės Alvos gyvenime.

Mergaitė užsimovė kelnes ir užsitraukė megztinį. Vilkdamasi megztinį per galvą ji netyčia užkliudė ant sienos kabantį įrėmintą plakatą. Jis kelias sekundes pasiūbavo, bet nenukrito. Pažvelgusi į tą plakatą Alva visada nudžiunga. Jame pavaizduotas vienas didžiausių

pasaulyje atrakcionų parkų, ir vieną dieną Alva ten nuvažiuos. Tai jau nuspręsta. Kaip ir tai, kad vieną dieną turės savo atrakcionų parką. Geriausia būtų Argentinoje, kur gyvena mamos giminės.

Mergaitės žvilgsnis nukrypo į įrėmintą tėčio nuotrauką, kuri stovėjo ant jos naktinio staliuko. Nuotraukoje jis plačiai šypsosi, jo tamsūs plaukai pasišiaušę. Tėčiui nebuvo neįmanomų dalykų. Jis visada manė, kad atrakcionų parkas – puiki mintis, ir kaip įmanydamas palaikė Alvą.

„Tūkstantis dienų, – pagalvojo mergaitė ir pirštu perbraukė nuotrauką. – Netrukus bus tūkstantis dienų, kai tu miręs. O aš jau negalvoju taip dažnai apie savo parką.“

Galvoje sukosi mintys. Visi planai vos tilpo joje. Ypač dabar, kai turėjo tokią didelę paslaptį. Ją saugojo viena ir tiek pat ilgai, kiek nebėra tėčio. Paslaptį, kuri kartais liūdino, bet dažniausiai pykdė.

Tačiau dabar Alvai jau gana.

– Pažadu išsiaiškinti tiesą, tėti, – ryžtingai sušnibždėjo ji. – Iki atostogų pabaigos turiu sužinoti, kas atsitiko, kai tu mirei. Dabar arba niekada.

2 skyrius

Po valandos jie stovėjo prie valtinės.

Mama buvo užsimovusi megztą geltoną kepurę, jos tamsiai rudi garbanoti plaukai laisvai krito ant pečių. Ji atrodė laiminga. Alva virpėjo. Ji nenorėjo nei kepurės, nei šaliko, o dabar gailėjosi. Jos plaukai tokie pat tamsūs ir stori kaip mamos, bet buvo taip šalta ir žvarbu, nors švietė saulė.

Mama žiūrėjo į valtinę ir šypsojosi. Vos prieš metus mirus seneliui, ji paveldėjo pinigų ir tuoj pat pradėjo dairytis valtinės. Alva žiūrėjo į ilgą namelių eilę palei jūrą. Jos pusbroliai, gyvenantys Geteborge, kartą Hovenesetą pavadino mažiausia vietove pasaulyje. Čia nebuvo jokių parduotuvių, restoranų, viešbučių, net mokyklos. Tačiau buvo keletas šimtų baltų namų, vasarą veikianti krautuvėlė ir daugybė valčių namelių. O visai šalia Hoveneseto – kempingas, kuriame gyveno Alva.

Mamos valtinė stovėjo gatvėje, vadinamoje Kelionių keliu. Namelis buvo raudonas ir panašus į mažą medinį namą. Virš durų kabojo balta lentelė su pavadinimu „Sara Olivija“. Taip vadinosi jų valtinė. Mamos nuomone, niekas kitas neturėjo tokio gražaus pavadinimo. Viršuje

buvo palėpė, kurioje, kaip mama buvo pažadėjusi, Alva su draugais galės pasilikti nakvoti. Alva to labai norėjo, bet geriau palauks pavasario.

Link jų artinosi vyras. Alva jį atpažino. Tai santechnikas. Kartą jis padėjo mamai pataisyti plautuvę kempingo namelyje.

Ivanas timptelėjo mamai už rankos.

– Ar jis yra nekilnojamojo turto tarpininkas?

Mama nusijuokė.

– Ne. Tai Birgeris, negi neprisimeni?

Bet ji surimtėjo, nes Birgeris buvo ne vienas, – paskui jį ėjo Heidė ir Haris. Tuodu žinojo, kad Alvos mama dabar gaus raktą, bet Alva nemanė, kad jie ateis prie namelio. Mama irgi nesitikėjo, nes greitai atsisuko į Alvą ir tyliai pasakė:

– Maniau, susitarėme, jog perduodant raktą būsime tik mes, šeima.

Taip ir buvo, bet Heidė ir Haris, regis, vis tiek norėjo dalyvauti. Alva greitai pribėgo prie jų ir paaiškino.

– Suprantame! – pasakė Heidė ir paraudo. – Tiesiog buvo labai smalsu.

– Gal galim ateiti vėliau? – paklausė Haris, taip pat paraudęs.

– Paskui eisim į kapines, – įspėjo Alva. – Bet ateikite rytoj!

Draugai ją apkabino ir nuėjo.

Kai Alva grįžo, Birgeris kalbėjosi su mama. Jis neatrodė toks linksmas kaip įprastai.

– Aha, – tarė jis. – Vadinasi, gandai buvo teisingi. Tai tu nupirkai Bernhardsonų valtinę.

Ar tiesa, kad čia atidarysi kavinę?

Mama išdidžiai linktelėjo.

– Taip, – tarė ji. – Tiesa ir viena, ir kita.

Alva nusišypsojo matydama, kaip mama pasitempė.

Apie kavinės atidarymą Hovenesete mama kalbėjo jau keletą metų. Dabar tai pagaliau įvyks.

Birgeris pasikasė kaktą.

– Ar tikrai spėsi? Juk tu ir fotografė.

– Tiesa, – vėl atsakė mama. – Taip, spėsiu.

Mama sakydavo, kad savo fotoaparatus myli beveik taip pat kaip ir savo vaikus, ir mirkteldavo viena akimi. Ji turėjo daugybę fotoaparatus ir kitos įrangos ir darė nuostabias nuotraukas.

– Kavinė bus labai maža, – įvertino Birgeris ir pažvairavo į namelį.

– Geriau maža nei visai jokios, – atšovė mama.

Vyras linktelėjo.

– Taip, žinoma, galima žiūrėti ir taip. Vis dėlto smagu, kad namelis bus naudojamas.

Bernhardsonų čia nemačiau jau kelerius metus. Manau, kad jie šią valtinę apleido.

– Galbūt, bet dabar ji mano, – pasakė mama.

Birgeris palinkėjo sėkmės ir atrodė jau ketinąs nueiti, bet stabtelėjo.

– Ar nematėte kur nors čia mažos mergaitės? – paklausė jis. – Vienos? Tamsiai mėlynu paltuku, su lėle po pažastimi?

Mama papurtė galvą, Alva ir Ivanas taip pat.

– Keista, – tarė Birgeris ir pasikrapštė galvą. – Mačiau ją vaikščiojančią gatve, kai šįryt vedžiojau šunį. Aš jos nepažinau, su ja nebuvo jokio suaugusiojo. Todėl nusprendžiau ją pasivyti. Bet tada ji tarsi kiaurai žemės prasmego.

Mama surimtėjo.

– Keista, – tarė ji. – Reikės pasidairyti.

– Gerai. Būtų malonu žinoti, kad jai viskas gerai. Juk dabar lauke šalta, – pasakė Birgeris ir nuėjo.

Alva stovėjo ir žiūrėjo jam į nugarą.

Kažin, kas ta mergaitė ir kaip ji atsidūrė Hovenesete.

Alva susigūžė nuo šalto vėjo gūσιο. Ėmė dairytis mažos mergaitės, tačiau matė tik tuščią gatvę, kuri pamažu vis labiau blizgėjo, šalčiui verčiant drėgmę ledu.

Atvažiavo automobilis ir sustojo kiek tolėliau.

Iš jo išsoko jauna moteris juodais plaukais – nekilnojamojo turto tarpininkė.

– Labas, Glorija! – sušuko ji. – Sveiki, vaikai!

Mama nusišypsojo ir pamojavo.

– Kodėl ji šaukia, nors yra taip arti? – sušnibždėjo Ivanas. – Gal blogai girdi?

Alva prunkstelėjo, bet mama griežtai į ją pažiūrėjo.

Moteris skubėjo prie jų.

– Atsiprašau, kad šiek tiek pavėlavau, – pasakė ji.

– Nieko tokio, Malina, – patikino mama. – Mes čia stovėjome ir mėgavomės saulute.

„Kur jau ne“, – pagalvojo Alva ir susikišo rankas į kišenes, kad nesuledėtų.

Tarpininkė vardu Malina padavė mamai didelį geležinį raktą.

– Prašom, – iškilmingai tarė ji. – Dabar valtinė tavo.

– Ačiū! – tarė mama ir imdama raktą sukikeno.

Tarsi valtinė ir raktas būtų nekilnojamojo turto tarpininkės dovana.

Alva spoksojo į didelį raktą. Jis buvo maždaug penkis kartus didesnis už įprastą.

Nekilnojamojo turto tarpininkė Malina pastebėjo jos žvilgsnį ir pasakė:

– Tai sėkmės raktas. Namelio raktas yra tas mažas, kuris kabo šalia.

– Sėkmės raktas? – paklausė Ivanas.

Tarpininkė Malina plačiai nusišypsojo.

– Būtent. Taip sakoma apie raktus, kurie niekur nebetinka. Šis didysis buvo perduodamas vieno savininko kitam, nors valtinės spyna jau seniausiai pakeista. Šiandien niekas nenaudoja tokių didelių raktų.

– Be galo įdomu! – pasakė mama ir šoktelėjo vietoje. – Eime, pažiūrėsim, kaip čia atrodo.

Ji vos ne šokdama priėjo prie namelio durų ir pasuko raktą. Alva pavartė akis. Juk jie jau buvo čia per apžiūrą.

– Tadam! – tarė mama ir atidariusi duris džiugiai įžengė vidun. Staiga išsigandusi garsiai suspiegė.

3 skyrius

Katė!

Niekas nesuprato, kaip ji pateko vidun, bet kai mama atidarė duris, katė šoko tiesiai ant jos.

– Škac! – suriko nekilnojamojo turto tarpininkė Malina.

Sprunkanti katė Alvai atrodė išsigandusi.

– Negąsdink taip jos, – atsargiai paprašė ji.

Mama giliai įkvėpė.

– Vos neišprotėjau iš išgąsčio.

– Labai atsiprašau, – pasakė tarpininkė Malina. – Nenučiuokiu, kaip ji galėjo įeiti.

Mama lėtai žengė gilyn. Įtariai apsižvalgė, tikriausiai bijodama rasti dar daugiau kačių.

Bet dabar viskas atrodė ramu. Tačiau staiga pamatė kažką, dėl ko sutriko, regis, ne mažiau.

– Maniau... – tarė mama. – Aš... Kodėl čia liko daiktų?

Tarpininkė prasibrovė pro ją į namelį. Ivanas smalsiai sekė paskui.

– Na, – sunerimusi tarė Malina, – pardavėjai prašė perduoti, kad jiems nieko nebereikia.

Todėl dalį daiktų paliko čia. Savo naujam valčių nameliui jie nusipirko naujų daiktų.

Hunebostrande.

Hunebostrandas.

Iki ten tik dvidešimt kilometrų.

Mama lėtai vaikščiojo po namelį. Alva ir Ivanas taip pat. Brolis įsikibo Alvos rankos. Čia buvo šalta, tvyrojo keistas kvapas. Senas ir užsistovėjęs. Atsidavė žeme. Tai nebuvo geras ženklas.

Jei trenkia žeme, tikriausiai pradėjo pelyti.

Alva apsižvalgė.

Ankstesnieji savininkai buvo palikę senas omarų gaudykles, keletą gelbėjimosi liemenių ir laivybos reikmenų, be to, keletą baldų – mažą stalą ir tris kėdes bei didelę lentyną. Viskas atrodė gan gerai, gelbėjimosi liemenės buvo net gana gražios.

Ivanas parodė į medinę dėžę viename kampe.

– Kas joje? – paklausė jis.

– Neįsivaizduoju, – atsakė mama ir atkėlė dėžės dangtį.

Alva pažvelgė jai per petį.

– Komiksai! – sužavėtas sušuko Ivanas. – Daugybė!

Jis buvo visiškai teisus. Medinėje dėžėje buvo daugybė komiksų apie ančiuką Donaldą.

– Ir natų, – pridūrė mama, iš dėžės traukdama sąsiuvinį. – Gal galėtum atiduoti Hariui?

– Gal, – atsakė Alva. – Jei tai pianinui.

Haris labai mėgo groti pianinu ir svajojo pasirodyti didžiausiose pasaulio scenose. Ant sienos buvo pasikabinęs koncertų salių sąrašą. Vieną dieną išbrauks jas vieną po kitos. Galbūt maždaug tuo pat metu, kai Alva atidarys savo atrakcionų parką.

– Pažiūrėk, – tarė tarpininkė ir šaižiai nusijuokė. – Visa kolekcija juokingų dalykų.

Mama pažvelgė į ją.

– Jie nenorėjo pasiimti nei komiksų, nei natų? – paklausė ji.

Tarpininkė Malina papurtė galvą.

– Kaip sakiau, jie visus daiktus nusipirko naujus.

– Naujus senus komiksus? – paklausė mama ir kilstelėjo antakį.

Malina neatsakė, tik pažvelgė į laikrodį.

– Dabar turiu bėgti į kitą susitikimą, – pasakė ji. – Bet jei kils klausimų, galite man paskambinti.

Ivanas paėmė vieną iš komiksų ir pradėjo jį vartyti. Mama gūžtelėjo pečiais.

– Na, nesvarbu, kad jie paliko keletą daiktų, – nutarė ji. – Galėsime juos naudoti, kol įsigysime naujų.

Ivanas toliau rausėsi po dėžę. Prieš metus buvo išmokęs skaityti ir labai mėgo komiksus.

Mama atidarė antrąsias duris į jūros pusę. Anapus jų telkšojo vanduo, pilkas ir banguotas, taip pat buvo tiltelis, priklausantis valtinei.

Mama giliai įkvėpė. Dabar ji vėl atrodė laiminga.

Klausydamosi tylos Alva pajuto, kad vis dar šąla. kažkas čia atrodė negerai. Tie daiktai, komiksai ir savininkai, nesilankę čia jau kelerius metus.

Gatvėje praslinko šešėlis. Katė neketino palikti jų ramybės. Alva sekė ją akimis.

Ko ji nori? Ir kaip atsidūrė Hovenesete?

4 skyrius

– Sveikas, tėti. Su gimtadieniu.

Ivanas pamojavo antkapiui, o mama paglostė sūnui skruostą. Paskui ant kapo padėjo raudoną rožę.

– Labas, meile, – sušnibždėjo ji.

Jos skruostu nuriedėjo ašara.

Kapinėse Alva stovėjo sustingusi ir tyli. Negalėjo atsikratyti minties, kad valtinėje kažkas negerai.

Bet mamai taip neatrodė. Šypsodamosi ištraukė didįjį raktą ir parodė tėčiui.

– Žiūrėk, Stenli. Matai, ką nusipirkau.

Ivanas atsiklaupė prieš antkapį. Kai tėtis mirė, jam buvo tik ketveri, todėl menkai jį prisiminė. O Alva buvo devynerių, tad jos prisiminimai gyvi. Kaip tėtis kalbėdavo, kaip juokdavosi, kaip vaikščiojo ir kaip kvepėjo.

„Man tavęs trūksta, tėti, – pagalvojo ji. – Nuolat.“

Tai mama nusprendė, kad jie eis prie kapo per kiekvieną tėčio gimtadienį. Žinoma, jie čia ateidavo ir daugybę kitų kartų per metus, bet apsilankymas šia proga visada kitoks. Vakare jie valgydavo tortą – kaip ir tada, kai tėtis buvo gyvas. Atėjus nakčiai, mama viena sėdėdavo ant sofos ir žiūrėdavo senas nuotraukas. Išgirdusi, kad mama verkia, Alva uždarydavo miegamojo duris.

Vieną vėlyvą popietę tėtį, grįžtantį namo iš maisto parduotuvės Kungshamne, partrenkė automobilis. Alva, mama ir Ivanas kelias dienas viešėjo pas mamos draugę Stokholme, bet jau buvo pakeliui namo, kai jis žuvo. Ryte mama kalbėjosi su tėčiu telefonu, ir jis atrodė labai laimingas. Buvo ką tik baigęs rašyti naują knygą, o mama buvo laimėjusi apdovanojimą už vieną iš savo nuotraukų.

„Kai grįšite namo, šįvakar švęsime!“ – pasakė tėtis telefonu.

Bet nepavyko. Vienoje rankoje tėtis turėjo pilną maisto krepšį, o kitoje – torto dėžutę. Automobilis partrenkė jį, kai ėjo per gatvę. Maisto krepšys nuskrido ir nukrito ant šaligatvio, o tortas buvo rastas ant kažkieno vejės.

Avarijos niekas nematė. O tas, kuris partrenkė tėtį, nuvažiavo. Policija manė, kad automobilio vairuotojas pabėgo ištiktas panikos. Tėtis liko vienas ant šalto kelio ir ten mirė. Anot medikų, sužalojimai buvo tokie dideli, kad jis būtų miręs, net jei kas nors būtų iškart iškvietęs greitąją pagalbą.

Bet Alvai to nepakako.

Ji norėjo rasti tą, kuris jį partrenkė. Norėjo žinoti, koks žmogus tiesiog nuvažiavo. Policija pažadėjo padaryti viską, kad surastų automobilio vairuotoją, bet jau buvo praėję beveik treji metai. Regis, jie jau seniai nustojo ieškoti.

„Bet ne aš, – pagalvojo Alva. – Aš rasiu tą, kuris tai padarė. Ir padarysiu tai *dabar*.“

Tik kaip tai padaryti.

Alva ketino per visas mokyklinės atostogas tirti tėčio mirties paslaptį, bet net nežinojo, nuo ko pradėti. Iškart po nelaimės ji turėjo daugybę minčių. Bet dabar buvo vyresnė ir

protingesnė. Sunku rasti tą, kuris nenori būti surastas. Sunku išsiaiškinti, kas padarė tokį baisų dalyką.

Alva sunkiai nurijo seiles.

„Tikiuosi, kad tu, kuris nužudei mano tėtį, jautiesi labai labai blogai“, – pagalvojo ji.

Mama padėjo ant kapo daugiau gėlių ir stikliniame žibinte uždegė žvakę. Ji buvo itin atidžiai išrinkusi antkapį ir vietą, kur tiksliai kapinėse tėtis bus palaidotas. Tiesą sakant, pats to nepasirinks, bet mama padarė viską, ką galėjo. Kartą Alva girdėjo, kaip ji kalbėjosi su pastoriumi.

– Stenlis turi būti palaidotas šviesioje vietoje, – pasakė ji.

Tąkart išgirdus mamos žodžius, Alvai tai atrodė svarbu, bet dabar ji nebuvo tokia tikra. Juk tėtis miręs. O mirę žmonės juk nesupranta, ar šviesu, ar tamsu.

Mama atsitūpė ir ranka palietė antkapį. Kažką sušnibždėjo ispaniškai ir vėl pravirko. Tėtį mama sutiko dirbdama kavinėje Argentinos sostinėje Buenos Airėse. Jis buvo atvykęs iš Švedijos į Buenos Aires dirbti. Alva kartais klausdavo, ar ji norėtų grįžti, bet mama visada atsakydavo ne. Tačiau norėdavo nuvykti ten paviešėti. Alva ir Ivanas ten lankėsi du kartus. Alvai ten labai patiko.

Ivanas išsiėmė iš striukės kišenės žaislinį automobilį.

– Paliksiu jį čia, – pasakė jis ir padėjo automobilį ant antkapio krašto. – Jei tau bus nuobodu, tėti.

Jis nusibraukė pirštine nosį.

– Ak, mielas, – pasakė mama ir pabučiavo sūnų.

Ivanas pasimuistė, norėdamas ištrūkti.

– Galbūt rytoj persigalvosiu, – sumurmėjo jis.

– Tada ateisime čia ir pasiimsime mašinėlę, – ryžtingai pasiūlė mama.

Ivanas atrodė patenkintas, atsistojo ir nubėgo.

Alva atsitūpė ten, kur jis ką tik sėdėjo. Pasitaisė nuo nosies nusmukusius akinius.

– Ar manai, kad kada nors sužinosime, kas atsitiko tėčiui? – tyliai paklausė ji mamos.

– Mes jau žinome, – atsakė ši. – Tėtį kažkas partrenkė ir pabėgo. Nesvarbu, kas vairavo.

Tėtis namo nebegriš.

Išgirdus šiuos žodžius, visą kūną pervėrė skausmas.

Tėtis namo nebegriš.

– Žinau, – piktai pasakė Alva. – Aš žinau. Bet ar mes vis dėlto nenorime sužinoti daugiau? Kodėl jis stovėjo viduryje kelio? Juk buvo tamsu.

Tai Alvai labiausiai rūpėjo. *Kaip* tėtis buvo partrenktas. Kodėl jis stovėjo viduryje kelio.

Nuo kempingo iki parduotuvės buvo trys kilometrai. Tėtis nuėjo ten ir buvo pakeliui namo.

Alva tą patį atstumą nuėjo maždaug milijoną kartų ir buvo visiškai tikra: nereikėjo kirsti kelio, kad patektum į parduotuvę. Atvirksčiai – ji buvo toje pačioje kelio pusėje kaip ir kempingas. Visą laiką reikėjo eiti ta pačia kelio puse.

Kodėl mamai tai neatrodė svarbu?

Mama apkabino Alvai pečius. Jos geltona kepurė tokia ryški, o skruostai šlapi nuo ašarų.

– Yra tūkstančiai priežasčių, dėl kurių žmogus gali atsidurti gatvėje, – pasakė ji. – Galvojant apie tai galima išprotėti. Todėl pamiršk tai.

„Niekada gyvenime“, – pagalvojo Alva.

Nes ji žinojo, kur tėtis mirė, ir ten nebuvo nieko, į ką galėtum žiūrėti. Be to, ten nebuvo pėsčiųjų perėjos.

Alva svarstė, ką mama pasakytų, jei žinotų, ką dukra veikė visus tuos kartus, kai išsmukdavo su laikraščiu rankoje. Kažin, ką mama pasakytų, jei žinotų, kuo dukra užsiimdavo tam tikrais vakarais. Kad Alva nebuvo patenkinta. Kad Alvai atrodė visai kitaip nei mamai.

Mama atsistojo.

– Nebūk tokia pikta, dukra, – pasakė ji. – Tai griaua tavo gyvenimą.

Alva krūptelėjo.

– Bet juk normalu pykti, kai nužudo tavo tėtį, – tarė ji.

– Aš ne tai turėjau omenyje, – greitai atsakė mama. – Tik noriu, kad gerai jaustumėsi.

„Aš irgi to noriu, – pagalvojo Alva. – Todėl ir turiu sužinoti, kas atsitiko tėčiui.“

– Einu ieškoti tavo broliuko, – pasakė mama. – Laikas eiti namo.

Alva liko prie kapo viena.

Pūtė šaltas ir stiprus vėjas. Kapinėse tuščia. Šiek tiek toliau driekėsi Nesešileno įlanka, o kitoje jos pusėje – Hovenesetas. Palei kapines ėjo didelis kelias. Čia vis pravažiudavo automobiliai ir sunkvežimiai.

Pažvelgusi į kelią Alva pamatė ją.

Mažą mergaitę tamsiai mėlynu paltu. Vienoje rankoje ji laikė lėlę su raudona suknele.

Tai apie ją bus kalbėjęs Birgeris.

Alva tuoj pat atsistojo.

– Mama, – pašaukė ji.

Bet ta negirdėjo, buvo per toli.

Mergaitė stovėjo viena ant šaligatvio šalia didžiojo kelio. Prabildėjo sunkvežimis su ilga priekaba.

– Mama! – garsiau pašaukė Alva.

Tada ji pagaliau išgirdo.

– Kas yra?

– Ten! – pirštu parodė Alva. – Ten turėtų būti ta mergaitė, apie kurią kalbėjo Birgeris.

Bet kai vėl atsisuko į kelią, ant šaligatvio nieko nebuvo.

Mergaitė buvo dingusi.

5 skyrius

Atėjo vakaras, bet šį kartą mama nesėdėjo ir neverkė kaip anksčiau per tėčio gimtadienį. Ji įsitaisė ant sofos ir planavo savo svajonių kavinę. Alvai taip atrodė daug geriau.

O jai buvo sunku užmigti. Iš pradžių lovoje atrodė per karšta, paskui per šalta. Kambaryje buvo per tamsu, bet kai mėgino užmigti prie įžiebtos skaitymo lemputės, atrodė per šviesu. Heidė ir Haris paskambinę atsiprašė, kad atėjo, kai Alvos mama turėjo gauti namelio raktą. Alva nemanė, kad jie turi už ką nors atsiprašyti. Ji būtų pasielgusi taip pat.

Mergaitė išgirdo, kad mama sukosėjo. Iš pradžių sugirgždėjo sofa, o paskui grindys – mama atsistojo. Alva girdėjo ją tyliai, tarsi pelę, tipenant po namus. Ji tikriausiai manė, kad vaikai miega. Žinia, taip ir turėjo būti.

Mamos miegamojo durys tyliai užsivėrė. Po sekundės Alva atsisėdo lovoje ir įžiebė skaitymo lemputę. Ji pamėgino pasijusti tokia pat laiminga kaip mama dėl valčių namelio, bet nepavyko. Džiaugsmas neužliejo kūno, kažkas buvo negerai. Gal nameliui, gal kažkas visai kita. Netikėtai išvydusi katę mama išsigando, o Alva visai ne, bet, žinoma, nustebo, kaip katė pateko vidun.

Ir dar ta maža mergaitė.

Iš kur ji atsirado? Kodėl su ja nebuvo jokio suaugusiojo?

Alva pasiėmė knygą, kuri gulėjo ant naktinio staliuko. Tai buvo viena jos mėgstamiausių. Galėjo skaityti ją daugybę kartų – vis tiek būdavo įdomu.

Po šia knyga gulėjo kita. Ją parašė tėtis. Gulėjo čia nuo tada, kai jis mirė, ir Alva niekada neketino jos perkelti.

Vartydama mėgstamiausią knygą ji nusižiovavo. Dabar namuose buvo tylu. Alva palindo giliau po antklode. Prieš užmigdama ketino perskaityti gal tik vieną skyrių. Bet nepavyko. Perskaičiusi vos pusę puslapio sukľuso.

Regis, nemiegojo ne tik ji.

Kažkas vaikščiojo po namelį.

Alva padėjo knygą. Ji negirdėjo, kad mamos miegamojo durys būtų atsidariusios. Taip pat ir broliuko, kurio kambarys šalia Alvos. Gal vis dėlto tai jis?

Bet jo žingsniai ne tokie.

Šie buvo sunkūs ir lėti.

Ar tai iš viso žingsniai?

Vėl tylu.

Alva greitai užgesino skaitymo lemputę. Kitą sekundę vėl juos išgirdo. Žingsniai. Tarsi kažkas eitų labai lėtai arba labai stengtųsi netrukdyti.

Arba nebūti pastebėtas.

Ar kas nors galėjo įeiti į namelį? Juk naktį jie dažniausiai duris užrakindavo, bet kartais pamiršdavo.

Ji įtempė klausą, džiaugdamosi, kad spėjo užgesinti lempą. Šviesa būtų matoma pro tarpelį po durimis. Mama visada pamatydavo, jeigu Alva slapta skaitydavo, užuot miegojusi.

„Galiu surikti, – pagalvojo Alva. – Arba kuo greičiau bėgti pas mamą.“

Jos kambarys buvo kitame namelio gale. Šiaip jis atrodė labai arti, bet ne dabar.

O jeigu Alva susidurtų su tuo, kas slankioja jų namelyje?

Jei iš tikrųjų čia kažkas buvo.

Staiga vėl tapo tylu.

Alva stengėsi nepasiduoti baimei.

„Gal man tik atrodo“, – pagalvojo ji.

Bet tada vėl žingsniai. Vienas po kito. Ramūs ir atsargūs.

Alva lovoje pasilenkė į priekį. Širdis ėmė plakti dar sparčiau.

Juk ji atpažino tuos žingsnius.

Buvo girdėjusi juos anksčiau. Daug, daug kartų.

Tėtis.

Tėtis vaikščiodavo taip pat. Jis dažnai dirbdavo naktimis, kai kiti miegodavo. Sakydavo, kad geriausios mintys ateina tada. Esą jam reikalinga ramybė ir tylą, kad galėtų rašyti savo knygas. Kad jam reikia tylos ir tamsos, kai kuria savo tekstus.

Tyla ir tamsa.

Jam mirus būtent taip namuose ir būdavo.

O dabar tėtis atrodė taip arti.

Žingsniai lėtai artėjo prie Alvos durų.

Labiau už viską Alva norėjo, kad tėtis sugrįžtų, bet tuo pat metu žinojo, jog tai neįmanoma. Nes tėtis miręs ir palaidotas. Jis niekada nebegrįš namo. Niekada nebevaikščios naktimis po namelį, kurdamas savo istorijas.

Ir vis dėlto jis čia.

Būtent dabar.

Žingsniai sustojo prie Alvos durų.

Ji sulaukė kvėpavimą ir stipriai suspaudė antklodę.

Tada užsidengė burną delnais, kad garsiai nesušuktų ir neišgąsdintų tėčio.

Negali būti, kad tai jis!

Bet juk žingsniai jo.

Tik ne dabar, nes staiga vėl tapo tylu.

Tada Alva nebeištvėrė.

– Ei, – sušnabždėjo ji. – Ar ten kas nors yra?

Niekas neatsakė.

Mergaitė sustingusi ilgai sėdėjo lovoje ir laukė, gal dar ką išgirs. Bet daugiau jokių garsų. Galiausiai, beveik po valandos, išdrįso prieiti prie durų. Netyčia, kaip ryte, vėl užkliudė atrakcionų parko plakatai ir greitai jį sugriebė. Būtų negerai, jeigu šis dabar nukristų ant grindų.

Ji lėtai pravėrė vos girgždančias duris ir pažvelgė laukan.

Ten nieko nebuvo.

Tik tamsa.

O vienintelis garsas – tai grindų girgždesys jai judant.